

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.875 van 17 april 2015
in de zaak A. 215.515/XIV-36.358**

In zake: Roel DOM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Johan VAN KELST
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Tolstraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de burgemeester van de STAD ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Karel De Schoenmaeker, Thomas De Donder
en Inge Derde
kantoor houdend te 1831 Diegem
Berkenlaan 8A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 8 april 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit van de burgemeester van de Stad Antwerpen van 2 april 2015 tot voorlopige schorsing bij ordemaatregel voor de duur van vier maanden, met ingang van 2 april 2015, welke een inhouding van 25% van de bruto maandwedde inhoudt.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 april 2015, om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die verschijnt in persoon, advocaat Johan Van Kelst die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Karel De Schoenmaeker, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is commissaris bij de lokale politie Antwerpen. Vanaf 11 juli 2011 is hij van een vorige functie overgeplaatst naar de directie Operaties, dienst Algemene Reserve en Bijstand, waar hij pelotonmanager van een nieuw proactief team wordt.

Omdat er ernstige problemen in dat team zouden zijn, beslist de korpschef van de lokale politie Antwerpen op 25 januari 2013 om verzoeker bij hoogdringendheid te ontheffen uit de functie van pelotonmanager bij de directie Operaties, dienst Algemene Reserve en Bijstand en hem te herplaatsen naar de afdeling Verkeer als stafmedewerker Training en Interne Communicatie.

Verzoeker stelt een beroep tot nietigverklaring in en de Raad van State vernietigt de voornoemde beslissing van 25 januari 2013 met arrest nr. 229.027 van 4 november 2014.

Verzoeker wil vervolgens zijn functie van pelotonmanager in de dienst Algemene Reserve en Bijstand hernemen, doch met een besluit van de korpschef van de lokale politie Antwerpen van 21 november 2014 wordt hem dienstvrijstelling verleend omdat de korpschef na de vernietiging van de beslissing van 25 januari 2013 overweegt “bij toepassing van artikel 22 RIM een nieuwe ordemaatregel tot herplaatsing te nemen” en omdat het, “gelet op de vertrouwensbreuk die werd vastgesteld tussen het PROA-team en CP Roel Dom, [...] in afwachting van de verdere afhandeling van de procedure overeenkomstig artikel 22 RIM [is] aangewezen CP Roel Dom een dienstvrijstelling toe te kennen”.

Daarna volgt nog briefwisseling tussen verzoeker, de stad Antwerpen en de lokale politie Antwerpen betreffende een mogelijke nieuwe toepassing van artikel 22 van het reglement op interne mobiliteit van de lokale politie Antwerpen in hoofde van verzoeker.

3.2. Met een brief van 3 maart 2015 deelt een advocaat-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen aan de verwerende partij een brief mee van de procureur des Konings van Antwerpen van 26 februari 2016. In deze laatste brief verklaart de afdelingsprocureur kennis te nemen van een klacht met burgerlijke partijstelling, op 20 februari 2015 ingediend door de korpschef van de lokale politie Antwerpen tegen verzoeker wegens lasterlijke aangifte en laster. De korpschef verwijst in die klacht naar diverse eerdere klachten van verzoeker tegen de korpschef en andere leden van het korps, alsmede naar diverse uitlatingen van verzoeker in diverse media. Volgens de afdelingsprocureur is in de klacht met burgerlijke partijstelling sprake van een lastercampagne die als doel heeft de korpschef zoveel mogelijk schade toe te brengen in zijn privé- en professioneel leven, minstens om zijn ambt te destabiliseren. De afdelingsprocureur verklaart ook op de hoogte te zijn van een klacht met burgerlijke partijstelling van verzoeker tegen de vroegere korpschef wegens gelijkaardige feiten en van diverse andere klachten van verzoeker, onder meer bij de arbeidsauditeur te Antwerpen wegens pesten op het werk. De afdelingsprocureur is van oordeel dat de initiatieven uit-

gaande van verzoeker en diens acties tegen de korpschef een invloed kunnen hebben op de goede werking van de dienst. Hij vraagt de verwerende partij te willen nagaan of zich maatregelen opdringen om de goede werking van de dienst te verzekeren en te vrijwaren.

3.3. Op de vergadering van het uitgebreide Directiecomité (hierna: Dircom+) van 12 maart 2015 bevraagt de korpschef van de lokale politie Antwerpen de aanwezige leden omtrent de mogelijkheden tot herplaatsing van verzoeker.

Uit de antwoorden op deze bevraging blijkt dat de leden van het Dircom+ een toekomstige samenwerking met verzoeker niet mogelijk zien wegens een gebrek aan draagvlak en aan vertrouwen in de persoon van verzoeker. Als redenen worden gehaald de vele persartikels waarin verzoeker het korps in een slecht daglicht stelde, het opnemen van gesprekken die verzoeker met zijn collega's voerde, de klachten van verzoeker tegen verschillende collega's en de vele moeilijke werksituaties die verzoeker in het verleden heeft gecreëerd.

3.4. Verzoeker wordt met een brief van 13 maart 2015 opgeroepen om te worden gehoord met betrekking tot een eventuele beslissing van voorlopige schorsing.

Op 23 maart 2015 vindt deze hoorzitting effectief plaats. Verzoeker legt aldan een “verweer voornemen voorlopige schorsing bij ordemaatregel” neer en hij voert ook een mondeling verweer.

3.5. Met een beslissing van de verwerende partij van 2 april 2015 wordt aan verzoeker de voorlopige schorsing bij ordemaatregel opgelegd voor de duur van vier maanden, met ingang van 2 april 2015. Er wordt bepaald dat de voorlopige schorsing een inhouding van 25% van de bruto maandwedde inhoudt. Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 59 van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet) en van de materiële motiveringsplicht.

6. In een eerste onderdeel wijst verzoeker op de twee voorwaarden in artikel 59 van de tuchtwet voor het opleggen van een voorlopige schorsing bij ordemaatregel, met name dat een tuchtonderzoek of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolging is ingesteld en dat de aanwezigheid van het betrokken personeelslid bij de lokale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst.

Wat betreft de strafvervolging voert verzoeker aan dat de klacht met burgerlijke partijstelling van de korpschef tegen hem geen enkele invloed heeft of kan hebben op het belang van de dienst. Uit geen enkel stuk blijkt dat de personeelsleden van de lokale politie Antwerpen, de leden van het Dircom+ of derden kennis zouden hebben van die klacht van de korpschef tegen verzoeker.

Volgens verzoeker moet de strafvervolgning van aard zijn om het dienstbelang te kunnen beïnvloeden, hetgeen te dezen niet het geval is. Dat de korpschef de reeds geruime tijd gekende klachten en persartikels van verzoeker plots als lasterlijk beschouwt, kan niet tot gevolg hebben dat verzoekers aanwezigheid bij de lokale politie Antwerpen onverenigbaar is met het belang van de dienst. Elk verband tussen de door de korpschef neergelegde klacht en het dienstbelang ontbreekt, vermits de klacht van de korpschef in de bestreden beslissing niet in aanmerking wordt genomen als element om tot die beslissing te komen. Verzoeker besluit dat niet aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 59 van de tuchtwet is voldaan.

Wat betreft de onverenigbaarheid met het dienstbelang voert verzoeker aan dat zijn aanwezigheid bij de lokale politie niet onverenigbaar is met het belang van de dienst. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing zelf dat de goede werking van het politiekorps maar wordt bedreigd “indien uit het onderzoek zou blijken dat deze tenlasteleggingen worden bevestigd”. Thans is dit dus nog niet het geval. Verzoeker laat gelden dat de in de bestreden beslissing aangehaalde feiten ter staving van de onverenigbaarheid met het belang van de dienst dateren uit de periode van anderhalf jaar tot vier maanden voorafgaand aan de bestreden beslissing. Pas op 20 februari 2015 beschouwt de korpschef ze als lasterlijk en dient hij klacht in. Hoewel met dienstvrijstelling vanaf 21 november 2014, moet verzoeker wegens de vernietiging van de beslissing van de korpschef van 25 januari 2013 worden geacht zijn functie van pelotonsmanager van een proactief team te hebben uitgeoefend. Verzoeker stelt nog dat de verwerende partij onmiddellijk kennis had van de door de korpschef ingeroepen feiten, hetgeen blijkt uit een reactie van de verwerende partij in een persartikel van 21 september 2013 tegen de door verzoeker ingediende klacht, uit het feit dat de stad Antwerpen nooit heeft gereageerd op het gebruik van de haar op 2 augustus 2013 meegedeelde opgenomen gesprekken en uit een aantal persartikels waarvan de verwerende partij uiteraard kennis heeft genomen.

7. In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing op zorgvuldig vastgestelde feiten moet zijn gesteund om te voldoen aan

de materiële motiveringsplicht. De verwerende partij meent zelf dat de feiten pas voorhanden zijn indien de tenlasteleggingen ingevolge de klacht van de korpschef zouden worden bevestigd door het onderzoek.

De feiten waarop de verwerende partij zich steunt, zijn gesteund op een verslag van de vergadering van het Dircom+ van 12 maart 2015, waarop de leden door de korpschef werden bevraagd. Het onderzoek is dus door de korpschef als betrokken partij gevoerd, zodat de vereiste objectiviteit ontbreekt. Verzoeker stelt dat het Dircom+ niet in kennis werd gesteld van de door de korpschef ingediende klacht met burgerlijke partijstelling en dat het voornemen om verzoeker met toepassing van artikel 59 van de tuchtwet te schorsen niet bleek uit de vraagstelling. Doordat de bestreden beslissing enkel op het verslag van de vergadering van het Dircom+ is gesteund, zijn de feiten onzorgvuldig vastgesteld en acht verzoeker de materiële motiveringsplicht geschonden.

Beoordeling

8. Naar luid van artikel 59 van de tuchtwet kan een voorlopige schorsing bij wijze van ordemaatregel slechts worden opgelegd onder de cumulatieve voorwaarden dat “een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolging werd ingesteld” tegen het betrokken personeelslid en dat de “aanwezigheid bij de lokale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst”.

Verzoeker betwist niet dat effectief een klacht met burgerlijke partijstelling tegen hemzelf is ingediend, ten gevolge waarvan een gerechtelijk onderzoek loopt. Dit volstaat opdat de eerste voorwaarde van artikel 59 van de tuchtwet zou zijn vervuld. Om na te gaan of die voorwaarde is vervuld, is het echter niet vereist te onderzoeken wat de invloed is van de tuchtprocedure, het opsporingsonderzoek of de tuchtvervolging op het belang van de dienst. Dit laatste vormt een afzonderlijke voorwaarde. Verzoekers argumentatie betreffende de inhoud van de klacht met burgerlijke partijstelling tegen hemzelf en de vraag of zijn aanwezigheid bij de lokale politie door die klacht onverenigbaar is met het belang van de

dienst, kan op het eerste gezicht geen afbreuk doen aan de vaststelling dat wel degelijk een klacht tegen hemzelf is ingediend. In de bestreden beslissing lijkt derhalve zonder schending van artikel 59 van de tuchtwet te worden geoordeeld dat aan de in die bepaling voorziene voorwaarde van een tuchtprocedure, een opsporingsonderzoek of een strafvervolgning tegen het personeelslid is voldaan door de klacht met burgerlijke partijstelling, ingediend door hoofdcommissaris van politie S.M. tegen verzoeker op 20 februari 2015.

De tweede in artikel 59 van de tuchtwet voorziene voorwaarde houdt in dat verzoekers aanwezigheid bij de lokale politie Antwerpen onverenigbaar is met het belang van de dienst. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing als redenen waarom aan die voorwaarde voldaan is aan dat verzoeker meerdere klachten heeft ingediend tegen zijn korpschef en andere collega's, dat de procureur des Konings daardoor van oordeel is dat deze initiatieven van verzoeker en de acties lastens zijn korpschef een invloed kunnen hebben op de goede werking van de dienst, dat verzoeker gesprekken met collega's opneemt zonder hen daarvan te verwittigen en dat verzoeker niet nalaat zijn verhaal te doen in de pers. Verder wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de bevraging van het Dircom+ over een eventuele verdere samenwerking met en een mogelijkheid van een andere functie voor verzoeker, waarop alle leden hebben geantwoord een toekomstige samenwerking met verzoeker niet mogelijk te achten. Er wordt ook gewezen op de noodzaak om te vermijden dat verzoekers tewerkstelling nieuwe initiatieven en/of acties genereert die het politiekorps kunnen destabiliseren. De verwerende partij heeft op het eerste gezicht dus wel degelijk onderzocht wat de invloed is van verzoekers aanwezigheid in het korps op het belang van de dienst en zij heeft zich daartoe gesteund op de gegevens waarover zij beschikte. Dat een aantal redenen uit het verleden dateren, neemt niet weg dat de verwerende partij er slechts op de hoogte van werd gesteld met een brief van een advocaat-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen van 3 maart 2015, noch dat die redenen nog steeds aanleiding kunnen zijn tot een onverenigbaarheid van verzoekers aanwezigheid met het belang van de dienst. Dat op basis van die redenen op 20 februari 2015 nog een klacht met burgerlijke partijstelling ten laste van verzoeker is ingediend, bevestigt zulks

alleen maar. Verzoeker toont op het eerste gezicht geen schending aan van artikel 59 van de tuchtwet wat de daarin voorziene tweede voorwaarde betreft.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is niet ernstig.

9. In het tweede onderdeel voert verzoeker in essentie aan dat de verwerende partij zich op onjuiste en onvolledige feiten heeft gesteund, met name op het verslag van een vergadering van het Dircom+ van 12 maart 2015. Hij ziet daarin een schending van de materiële motiveringsplicht.

Anders dan verzoeker voorhoudt en zoals uit de behandeling van het eerste onderdeel van het middel blijkt, is de bestreden beslissing op het eerste gezicht niet enkel op het bewuste verslag van de vergadering van het Dircom+ gesteund, maar ook op een aantal andere redenen. Uit het geheel van die redenen, waaronder de met een brief van een advocaat-generaal van het hof van beroep te Antwerpen van 3 maart 2015 meegedeelde brief van de procureur des Konings van 26 februari 2015, blijkt op het eerste gezicht ook dat de verwerende partij de in aanmerking genomen feiten voor het merendeel zelf heeft vastgesteld en op basis daarvan tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Standpunt van verzoeker

10. Verzoeker werpt in een tweede middel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft gestoeld op een verslag van de vergadering van het Dircom+ van 12 maart 2015, waaruit blijkt dat de korpschef de leden van de vergadering heeft

bevraagd over verzoekers functioneren. Het getuigt niet van een correcte feitenvinding dat het onderzoek naar de feiten en de invloed daarvan op verzoekers aanwezigheid op de dienst wordt georganiseerd door degene die de klacht tegen verzoeker heeft ingediend en niet door de verwerende partij zelf. Uit het verslag van de bewuste vergadering blijkt niet dat de leden werden ingelicht over het doel van de vraagstelling, met name een voorlopige schorsing, of over de klacht met burgerlijke partijstelling van de korpschef tegen verzoeker, noch dat die leden in kennis werden gesteld van objectieve feitelijke gegevens en stukken. Verzoeker merkt op dat de leden van die vergadering als ondergeschikten een standpunt moesten innemen in aanwezigheid van de korpschef. Verder is verzoeker van oordeel dat de vraag naar de mogelijkheid om verzoeker een andere functie toe te kennen niet dienend is in het licht van het arrest van de Raad van State van 4 november 2014. Verzoeker wordt ten gevolge van dat vernietigingsarrest herplaatst in de functie van pelotonsmanager in die dienst Algemene Reserve en Bijstand. De korpschef beoogde enkel de gevolgen van dat arrest uit te sluiten. Er had vooreerst moeten worden nagegaan of het lasterlijk bevinden van de door verzoeker ingediende klachten, het opnemen van gesprekken en de persartikels enige invloed kon hebben op de goede werking van de dienst, temeer daar niemand ervan op de hoogte was dat de korpschef deze feiten pas in de loop van februari 2015 als lasterlijk beschouwt. Volgens verzoeker is dus geen zorgvuldig en geen objectief onderzoek gevoerd.

Verzoeker verwijst ten slotte naar het standpunt van J. H. in het verslag van de voornoemde vergadering van het Dircom+, volgens hetwelk verzoeker in het verleden veel moeilijke werksituatie zou hebben gecreëerd. In de bestreden beslissing wordt het dienaangaande gevoerde verweer van verzoeker niet ontmoet doch wordt de inhoud van het verslag van de vergadering zonder mee gehandhaafd. Ook daarmee staat volgens verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vast.

Beoordeling

11. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit houdt onder meer in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige feitenvinding dient te steunen zodat het op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Uit de behandeling van het eerste middel blijkt dat de bestreden beslissing op het eerste gezicht geenszins enkel op het verslag van de vergadering van het Dircom+ is gesteund, zoals verzoeker nochtans voorhoudt. Verder valt niet in te zien waarom de verwerende partij dit verslag niet mee in haar besluitvorming had mogen betrekken. De leden van het Dircom+ lijken enkel te zijn bevraagd over een mogelijke verdere samenwerking met verzoeker, blijkbaar zonder dat de korpschef heeft meegedeeld dat hij een klacht met burgerlijke partijstelling tegen verzoeker had ingediend. Op het eerste gezicht is er geen sprake van beïnvloeding, temeer daar slechts op algemene wijze lijkt te zijn gevraagd hoe de leden een verdere samenwerking met verzoeker zien, eventueel in een andere functie, en daar alle leden hebben geantwoord dat zij een verdere samenwerking onmogelijk achtten.

Anders dan verzoeker voorhoudt, lijkt de aan de leden van het Dircom+ gestelde vraag ook relevant te zijn. Om na te gaan of verzoekers aanwezigheid al dan niet verenigbaar is met het belang van de dienst, is het immers essentieel te weten hoe de leden tegenover een verdere samenwerking staan en waarom zij eventueel een verdere samenwerking onmogelijk achten. Verzoeker toont op het eerste gezicht niet aan dat de verwerende partij de feiten op onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld.

Het tweede middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Standpunt van verzoeker

12. Verzoeker werpt in een derde middel machtsafwending op.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij haar bevoegdheden afwendt van de doelstelling waarvoor ze haar werden verleend. Eerst stelt verzoeker dat de klacht met burgerlijke partijstelling van de korpschef enkel tot doel lijkt te hebben om de toepassingsvoorwaarden voor artikel 59 van de tuchtwet te creëren, vermits die klacht pas anderhalf jaar na de eerste en drie maanden na de laatste verweten feiten is ingediend. Vervolgens is verzoeker ervan overtuigd dat de korpschef de klacht met burgerlijke partijstelling heeft ingediend om de toepassing van artikel 59 van de tuchtwet mogelijk te maken en de procedure van artikel 22 van het reglement op interne mobiliteit van de lokale politie Antwerpen uit te sluiten en verzoeker zo langs een andere weg met een ordemaatregel te treffen. Hij ziet voldoende bewijzen of aanwijzingen dat de korpschef en de verwerende partij hun initiatieven op elkaar afstemmen, niet enkel in het feit dat de burgemeester het onderzoek van de feiten en de invloed ervan op verzoekers aanwezigheid overlaat aan de korpschef als betrokken partij, maar ook in de chronologie van de diverse stappen die verzoeker uitgebreid weergeeft in zijn verzoekschrift. Verder acht verzoeker het doel van de bestreden beslissing, namelijk vermijden “dat uw tewerkstelling nieuwe initiatieven en/of acties van uwentwege genereert die het politiekorps kunnen destabiliseren”, onwettig omdat verzoekers initiatieven slechts rechtsherstel beogen na de vernietiging door de Raad van State van de beslissing van 25 januari 2013. Feiten die zich in de toekomst zouden kunnen voordoen, kunnen uiteraard niet de basis vormen voor een ordemaatregel. Verzoeker besluit dat enkel andere doelen dan de wettige worden benaarstigd, zodat de bestreden beslissing door machtsafwending is aangetast.

Beoordeling

13. Van machtsafwending is slechts sprake wanneer een bestuurs-handeling met een ongeoorloofd oogmerk is gesteld en het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van die bestuurshandeling is.

Al heeft de korpschef pas recent een klacht met burgerlijke partijstelling tegen verzoeker ingediend en al zou hij dat hebben gedaan om de toepassing van artikel 59 van de tuchtwet mogelijk te maken, dit neemt niet weg dat het niet de korpschef is maar enkel de burgemeester die kan beslissen om op grond van artikel 59 van de tuchtwet een voorlopige schorsing als ordemaatregel op te leggen. Uit de behandeling van het eerste en het tweede middel blijkt bovendien dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op het eerste gezicht minstens ook het belang van de dienst voor ogen had. Verzoeker lijkt dan ook niet aan te tonen dat de verwerende partij de bestreden beslissing enkel met een ongeoorloofd oogmerk zou hebben genomen, zodat op het eerste gezicht geen sprake kan zijn van machtsafwending.

Het derde middel is niet ernstig.

D. Vierde middel

Standpunt van verzoeker

14. Verzoeker werpt in een vierde middel de schending van het redelijkheidsbeginsel op.

“Gelet op hetgeen onder de voorgaande middelen werd uiteengezet”, acht verzoeker de schending van dat beginsel manifest en hij herneemt in essentie de feiten die hij in de vorige middelen heeft aangehaald. Verzoeker merkt op dat de korpschef niet wordt geschorst maar dat hijzelf wel wordt geschorst omdat hij rechtsherstel zoekt omwille van feiten die onder meer door de korpschef

tegen hemzelf zijn gepleegd.

Beoordeling

15. Waar verzoeker verwijst naar “hetgeen onder de voorgaande middelen werd uiteengezet”, moet worden opgemerkt dat die middelen niet ernstig zijn bevonden. Met de verwijzing naar de behandeling van die middelen kan derhalve worden vastgesteld dat verzoeker aldus ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt. Het valt niet in te zien waarom de verwerende partij op grond van de vastgestelde gegevens niet op redelijke wijze tot de bestreden beslissing zou kunnen komen.

Verzoeker stelt nog dat een voorlopige schorsing enkel aan hemzelf en niet aan de korpschef is opgelegd. Het komt de Raad van State bij de beoordeling van het redelijkheidsbeginsel echter niet toe zich in de plaats van het bestuur te stellen en daarbij zelf te oordelen of ook, dan wel enkel, aan de korpschef een voorlopige schorsing had moeten worden opgelegd. Te dezen volstaat derhalve de vaststelling dat de verwerende partij de bestreden beslissing op het eerste gezicht niet op onredelijke wijze heeft genomen.

Het vierde middel is niet ernstig.

E. Vijfde middel

Standpunt van verzoeker

16. Verzoeker werpt in een vijfde middel de schending op van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen’, dit slechts in ondergeschikte orde voor wat betreft de inhouding van wedde.

Verzoeker voert aan dat de motivering voor de inhouding van

wedde in de bestreden beslissing slechts betrekking heeft op de “verlenging” van de voorlopige schorsing. Er wordt dus overwogen dat de inhouding van wedde dient te gebeuren indien de voorlopige schorsing van verzoeker zou worden verlengd en dit om vier redenen. Daarmee wordt volgens verzoeker niet gemotiveerd waarom thans tot een inhouding van wedde wordt overgegaan.

Beoordeling

17. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen’, heeft tot doel dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven kan aantreffen op grond waarvan ze werd genomen zodat hij met kennis van zaken kan nagaan of het zinvol is tegen die beslissing op te komen met de rechtsmiddelen waarover hij beschikt.

Punt 4 van de bestreden beslissing betreft de motivering van “de beslissing tot voorlopige schorsing met inhouding van 25% van het bruto maandwedde (opgenomen in de oproepingsbrief dd. 13 maart 2015)”. Al wordt overwogen dat “de verlenging van de voorlopige schorsing” een inhouding van wedde van 25% dient te bevatten, de daarvoor gegeven motieven hebben duidelijk betrekking op de aanvankelijk, dit is met de bestreden beslissing, opgelegde voorlopige schorsing. In de bestreden beslissing wordt daartoe immers verwezen naar het feit dat verzoeker ingevolge de voorlopige schorsing geen prestaties meer levert, dat een duidelijk verschil in verloning is vereist om demotivatatie van de actieve personeelsleden te voorkomen, dat het onredelijk zou zijn dat politieambtenaren met dezelfde graad dezelfde wedde zouden ontvangen als een geschorste collega en dat een overheid, die onder meer werkt met het belastinggeld van de burgers, haar middelen zuinig en efficiënt moet beheren. Hieruit blijkt op het eerste gezicht onmiskenbaar dat het eenmalige gebruik van het woord “verlenging” van de voorlopige schorsing op een materiële vergissing berust. Verzoeker lijkt aan de hand van de gegeven motieven duidelijk te kunnen nagaan op grond waarvan hem een inhouding van wedde van 25% wordt opgelegd, zodat op het eerste gezicht aan

de voornaamste doelstelling van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ is voldaan en hij voert geen andere kritiek aan.

Het vijfde middel is niet ernstig.

VI. Conclusie

18. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro en tot een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien april tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,
bijgestaan door

Johan Pas,

wnd. kamervoorzitter, staatraad,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Carlo Adams